

Miksi kutsutaan minua?

Kirjoittanut Anja Karkiainen

Mulla on muhkea miniä,
varreltansa vallan paksu,
uuman kohdalta upea!

Kutistuu se kyllä kohta,
hoikkenee jo hetken päästä
laatiessaan laitoksella,
sairaalassa saadessansa
pienen parkuvan paketin,
ihan uuden ihmistaimen.

Kun se pikkuinen ipana
kohta kannetaan kotia,
tuodaan turvakaukalossa,
se on maailman napana
vallankin sen vanhemmille,
äidille sekä isälle.

Mutta meikäläiselläkin
on edessään elämänmuutos,
uusi aika alkamassa.

Saan taas vauvan varttuessa
olla taimelle tukena,
ihmislapsesta iloita
isovanhemman osassa.

Ukk oni on kohta ukki.

Vaan mikä on minun nimeni?
Isoäiti, mummo, mummu,
mummi, mumma, mamma, muori,
vanhaäiti, ämmi, fammu?
Mikään ei kuulosta omalta,
eikä tunnu istuvalta.

Mutta luulenpa lujasti,
uskon vallan varmastikin,
että kun saan kuullakseni
minkä vain nimistä noista
lapsenlapsen lausumana,
suppusuun supattamana,
se on soinniltaan suloisin,
makein maailman sanoista.